

lig borgerlig Straffelov § 204, eller foranlediger Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, straffes med Fængsel eller Bøder fra 10 til 200 Rd.; i Gjentagelsestilfælde, og naar Døden er bevirket, med Fængsel, ikke under 14 Dage simpelt Fængsel, eller med Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar, Alt forsaavidt Gjerningen ikke efter den almindelige Lovgivning maatte medføre højere Straf. Til- lige skal han, naar Paastand derom nedlæg- ges, kunne idømmes Stabeserstatning til dem, der umiddelbart eller middelbart ere bleve- ne skadelidende ved hans Udsærd. Med Hensyn til Idømmelse af Fængsel blive Bestemmelserne i Almindelig borgerlig Straffelov § 25 at følge.

Søvrigt skal den, som efter Anmodning har givet Andre Raad eller taget Andre under Be- handling i Sygdom, ikke kunne straffes derfor.

4) At § 6 (§ 3) ændres saaledes:

Forsøelser mod denne Lovs § 1 forfølges som offentlige Politisager, mod § 2 som Jus- titsisager. Tiltale efter § 2 kan bortfalde, naar kun en enkelt Person er bleven skade- lidende, og denne indgiver Begjæring derom. Bøder efter denne Lov tilfalde vedkommende Fattigtakasse.

5) Til § 7 føies som nyt Stykke:

Den nuværende Afgang til at erholde Be- villing som Tandlæge forbliver bestaaende.

6) 3 Lovens Titel ombyttes Ordet „auto- riseret“ med „berettiget“.

Undertegnede Ussing har ikke kunnet for- ene mig med Udvalgets øvrige Medlemmer om en fælles Indstilling.

Lovudkastet er, efter hvad der i dets Mo- tiver er ophlyst, udarbejdet efter Forbilledet af et i Norge udarbejdet Lovforslag, som imid- lertid den norske Regjering, efter hvad Motiverne ligeledes ophlyse, senere har opgivet, efterat en stor Deel af Landets Sundhedscommissioner havde udtalt sig imod en saa vidtgaaende For- andring af den bestaaende, i Norge ligesom her, paa Grundlaget af Forordningen 5te Sep-

tember 1794 hvilende Tilstand. At nogen af Sundhedsautoriteterne her i Landet er bleven hørt over Forslaget, sees ikke af Motiverne. Udvalget har imidlertid bragt i Erfaring, at Sundhedscollegiet i 1866 er blevet hørt over et andet Forslag til en Reform af den nær- værende Dvafsalverilovgivning, men tillige, at Sundhedscollegiet derefter i sin Betænkning har fraraadet Foretagelsen af væsentlige For- andringer i denne Lovgivning. Paa den anden Side har man ikke bragt i Erfaring, at nogen af de locale Sundhedsautoriteter paa Landet eller i Kjøbstæderne er bleven raadspurgt, saa at man ingen Grund har til at antage, at der i Udtalelser fra nogen af disse Side skulde have nogen Støtte for saadanne Forandringer ligeoverfor Sundhedscollegiets fraraadende Yt- tringer. Under disse Omstændigheder fore- kommer det mig, især naar det tages i Be- tragtning, at Justitsministeren selv har yttret sig tvivlende om den af ham foreslaaede For- andrings Hensigtsmæssighed, at man, for at kunne blive tilbøielig til at bidrage til For- slagets videre Fremme, maa have en saa stærk Overbeviisning baade om denne Hensigtsmæs- sighed og om Forandringens paatrængende Nødvendighed, at man er sikker paa, at ingen Modgrunde fra competent Side ville kunne rulle den. En saadan Overbeviisning er jeg for min Deel nu langt fra at have, og jeg troer derfor at maatte ansee det for heldigst, om Sagen for Tiden fattes i Vero. Ikke at jeg jo troer, at den nuværende Dvafsalverilovgiv- ning vel kunde trænge til en Forandring. Navn- ligen finder jeg, at der med Grund kan gøres Indvendinger imod, at efter de nu gjældende Bestemmelser Begrebet om det strafbare Dvaf- salveri har den Udstrækning, at ogsaa Saa- dannede falde ind under Straffeloven, som, uden at gjøre Næringsvei af at udøve Lægekunsten, kun ikke ville vise dem fra sig, der i Tillid til, at de kunne hjælpe dem, armode dem om Lægeraad. Men forandrede man dette, saa- ledes at Dvafsalveristrafpen kun blev anvendt paa dem, der drive Dvafsalveriet som Nærings- vei, vilde efter mit Skjøn, saavidt jeg efter det foreliggende Materiale tør tiltroe mig at oversee Sagen, ogsaa Alt, hvad man med Høie kan indvende imod den nu bestaaende